

Arrest

nr. 141 217 van 18 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 15 december 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 november 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 december 2014 met referentnummer 49711.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Indiase nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 3 oktober 1992.

Op 16 mei 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in.

Op 14 november 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, ter kennis gebracht op 17 november 2014. Zij is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.05.2014 werd ingediend door:

[...]

*om de volgende reden geweigerd:*³

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Als bewijs van bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon wordt een attest van de Bond Moyson voorgelegd waaruit blijkt dat hij arbeidsongeschiktheidsuitkering ontvangt. Uit het attest blijkt dat de Belgische referentiepersoon niet noodzakelijk elke maand volledig arbeidsongeschikt was, van een bijkomend inkomen uit tewerkstelling of werkloosheidsuitkering werd echter niets voorgelegd. Vandaar dat vooreerst eigenlijk dient opgemerkt te worden dat wij geen zicht hebben op het totale inkomen van de Belgische referentiepersoon en er dus niet kan ingeschat worden in hoeverre aan de middelenvereiste, zoals hierboven toegelicht, is voldaan. Ten tweede dient te worden opgemerkt dat door de aard van de inkomsten, namelijk arbeidsongeschiktheidsuitkering, niet duidelijk is hoe lang de referentiepersoon over dit inkomen kan beschikken. Immers, per definitie wordt een dergelijke uitkering stopgezet als de referentiepersoon genezen is en dus terug arbeidsgeschikt. Er werd geen enkele informatie meegedeeld over het inkomen waarop in een dergelijk geval kan teruggevallen worden. Om bestaansmiddelen als 'stabiel' en 'regelmatig' te kunnen beschouwen, moet er toch een minimaal toekomstperspectief zijn, dit is hier duidelijk niet het geval.

Een behoeftenanalyse is in deze overbodig. Gezien we geen zicht hebben op het daadwerkelijke beschikbare inkomen en de stabiliteit en regelmaat onvoldoende is aangetoond, is het eigenlijke bedrag niet beoordeeld en hoeft de oefening over hoeveel er dient ter beschikking te zijn, niet te worden gemaakt overeenkomstig de bepalingen van art. 42, §1, 2de lid van de wet van 15.12.1980)

Om deze redenen voldoet het inkomen niet aan de hoger gestelde voorwaarden en wordt het verblijfsrecht geweigerd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van de hoorplicht en van de rechten van verdediging. De verzoekende partij stelt dat er een manifeste beoordelingsfout begaan werd.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“1.

Dat volgens verweerder verzoekster geenszins op een afdoende manier heeft aangetoond over “stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen” te beschikken.

Verweerder stelt in zijn weigeringsbeslissing dat hij geen zicht heeft op het totale inkomen van de Belgische referentiepersoon en op hoe lang de referentiepersoon over een arbeidsongeschiktheidsuitkering kan beschikken.

2.

Dat in eerste instantie dient te worden vastgesteld dat verweerder de beslissing niet zorgvuldig voorbereid heeft daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen.

Dat verweerder heeft nagelaten verzoekster uit te nodigen (bijkomende) bewijzen aangaande de volledige inkomsten en de inkomsten na het stopzetten van de arbeidsongeschiktheidsuitkering in hoofde van de referentiepersoon neer te leggen.

Dat dit verder onderzoek door verweerder des te noodzakelijk was nu verweerder zelf in de bestreden beslissing stelt dat hij over onvoldoende informatie beschikt (cf. “geen zicht hebben op het totale

inkomen van de Belgische referentiepersoon” en “er werd geen enkele informatie meegedeeld over het inkomen waarop in een dergelijk geval kan teruggevallen worden”).

3

Dat er sprake is van schending van de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoeksters rechten van verdediging nu verzoekster niet uitgenodigd werd bijkomende stukken/informatie ter zijner verdediging neer te leggen in het licht van art. 40 ter Vw.

3.

Dat tenslotte krachtens artikel 42, § 1, tweede lid Vw., indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet zou voldaan zijn, verweerder in zo'n geval gehouden is een behoefteanalyse te doen.

Dat nergens blijkt uit de motieven dat de behoefteanalyse door verweerder op een afdoende manier werd uitgevoerd.

Dat derhalve geenszins verweerder, zonder een voorafgaandelijke uitvoering van een behoeftenanalyse,

in de bestreden beslissing kon stellen dat verzoekster en de Belgische referentiepersoon niet over voldoende bestaansmiddelen beschikken.”

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging de bestreden beslissing niet op zorgvuldige wijze zou voorbereid hebben. De verzoekende partij heeft kritiek op het feit dat is nagelaten om bijkomende bewijzen op te vragen. Voorts meent de verzoekende partij dat de bestreden beslissing niet kon genomen worden, zonder voorafgaandelijke uitvoering van een behoefteanalyse.

De beschouwingen van de verzoekende partij kunnen niet aangenomen worden.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“[...]”

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging heeft geoordeeld dat diende besloten te worden tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“[...]”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat door de verzoekende partij slechts een attest van de Bond Moyson werd voorgelegd, waaruit blijkt dat de referentiepersoon arbeidsongeschiktheidsuitkeringen geniet.

Geheel terecht werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging opgemerkt dat uit het voorgelegde stuk blijkt dat de referentiepersoon niet noodzakelijk elke maand volledig arbeidsongeschikt was, zodat er mogelijks een bijkomend inkomen uit tewerkstelling of werkloosheidsuitkering werd genoten.

Verweerder benadrukt dat het uiteraard aan de verzoekende partij zelf toekomt om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging in toepassing van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet. Dienaangaande moet worden benadrukt dat de verzoekende partij de redelijke mogelijkheid heeft gekregen om alle relevante informatie op nuttige wijze ter kennis te brengen van de gemachtigde van de Staatssecretaris.

In weerwil van hetgeen de verzoekende partij laat uitschijnen ligt de bewijslast inzake het “ten laste zijn” integraal bij de verzoekende vreemdeling, dewelke gebruik wenst te maken van het recht op gezinshereniging.

Zie in dezelfde zin:

“de bewijslast inzake het ten laste zijn van de Belgische echtgenoot ligt bij verzoekster. Verzoekster behoort te weten dat zij in dit verband stukken of informatie moet overmaken die verwerende partij moet toelaten met kennis van zaken te beoordelen of de Belgische echtgenoot beschikt over voldoende bestaansmiddelen om verzoekster te zijnen laste te nemen.” (R.v.V. nr. 123.463 dd. 30.04.2014)

En ook:

“Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van “ten laste “ zijn, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke

voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidsstoezicht" (R.v.V. nr. 20.907 van 19 december 2008).

De verzoekende partij kan derhalve niet ernstig kritiek leveren op het feit dat zij niet uitgenodigd werd om bijkomende bewijzen voor te leggen. Terwijl bovendien moet worden benadrukt dat het motief als dat de gemachtigde geen volledig zicht kon hebben op het totale inkomen van de Belgische referentiepersoon geenszins determinerend is voor de bestreden beslissing.

Verweerder benadrukt immers dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging werd vastgesteld dat de aard van de arbeidsongeschiktheidsuitkering per definitief tijdelijk is, met name wordt dergelijke uitkering stopgezet als de referentiepersoon genezen is en opnieuw arbeidsgeschikt wordt.

Zelfs indien zou worden geoordeeld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bijkomende informatie nopens het inkomen had moeten opvragen, dient te worden vastgesteld dat de overige motieven de aangevochten beslissing voldoende ondersteunen, vermits niet kennelijk onredelijk werd geoordeeld dat bij gebrek aan informatie nopens de duur van de arbeidsongeschiktheid de bestaansmiddelen geenszins als stabiel en regelmatig kunnen aangemerkt worden.

De kritiek van de verzoekende partij heeft aldus uitsluitend betrekking op een ten overvloede vermeld gedeelte van de motivering van de bestreden bestuurlijke beslissing, zodat zij een nietigverklaring van de bestreden beslissing geenszins kan verantwoorden. (zie ook: R.v.St. nr. 155.690, 28 februari 2006; R.v.St. nr. 116.712, 6 maart 2003; R.v.St. nr. 111.882, 24 oktober 2002; R.v.St. nr. 73.094, 17 april 1998)

In de gegeven omstandigheden heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in toepassing van artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet terecht geoordeeld dat een behoefteanalyse niet moest uitgevoerd worden.

Verweerder laat gelden dat de artikelen 40ter, tweede lid en 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet mee de omzetting vormen van de richtlijn 2004/38/EG, waarin -onder meer- het belang wordt benadrukt van het feit dat personen die gebruik maken van een procedure gezinshereniging geen onredelijke belasting mogen vormen voor het sociale bijstandsstelsel van het gastland.

Zulks blijkt reeds uit de voorafgaande overweging nr. 10 van de richtlijn 2004/38/EG, waarin duidelijk wordt vermeld dat:

"Personen die hun recht van verblijf uitoefenen mogen evenwel tijdens het begin van hun verblijfsperiode geen onredelijke belasting vormen voor het sociale bijstandsstelsel van het gastland. Daarom dient het recht van verblijf van een burger van de Unie en zijn familieleden voor perioden van meer dan drie maanden aan bepaalde voorwaarden te zijn verbonden."

Terwijl artikel 7 van de richtlijn 2004/38/EG het volgende stipuleert:

"1. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden op het grondgebied van een andere lidstaat te verblijven:

a) indien hij in het gastland werknemer of zelfstandige is,

b) indien hij voor zichzelf en voor zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van het sociale bijstandsstelsel van het gastland, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het gastland volledig dekt, of

(...) indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het gastland volledig dekt, en hij de bevoegde nationale autoriteit, - door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze -, de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen beschikt om te voorkomen dat hij of zijn familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale bijstandsstelsel van het gastland; of (...)"

Voormelde bekommernis blijkt tevens uitdrukkelijk uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 08.07.2011 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, waarin onder meer wordt gesteld dat de wetgeving inzake gezinshereniging dient te worden toegepast in de strijd tegen het misbruik en de duurzaamheid van onze samenleving (Parl. St., nr. 53-443, Wetsvoorstel, p. 1)

Zie ook:

"Bij de omzetting van de richtlijn 2003/86/EG werd geen veralgemeend gebruik gemaakt van de mogelijkheid om stabiele en regelmatige inkomsten te vereisen. (...) Inmiddels is echter gebleken dat andere categorieën van vreemdelingen en hun familieleden toch nog ten laste komen van de sociale bijstand. (...)

De vreemdeling die als echtgenoot of partner naar België komt in het kader van gezinshereniging met een Belg of met een vreemdeling die hier reeds een onbeperkt verblijfsrecht heeft, zal moeten aantonen dat de persoon die zich reeds in België bevindt en die hij nu vervoegt, over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Deze bestaansmiddelen hebben uitdrukkelijk als doel te voorkomen dat zij

ten laste van de openbare overheden zouden komen te vallen.” (Parl.St. Kamer, 2010-2011, DOC 53 0443/014, p. 25-26)

Uit het voorgaande blijkt aldus afdoende dat de wetgever door het opleggen van de cumulatieve voorwaarde van de stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen een zekerheid wou inbouwen in de reglementering betreffende de gezinshereniging, dat er met name voldoende waarborgen zouden zijn dat een vreemdeling tijdens zijn verblijf niet ten laste zou komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet vereist om de voormelde reden dat de Belgische referentiepersoon blijkt geeft van voldoende, stabiele én regelmatige bestaansmiddelen, zodat met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid zal kunnen worden vermeden dat de vreemdeling die een Belgische onderdaan komt vervoegen, gedurende het verblijf ten laste zou komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De wetgever heeft in dit kader een referentiebedrag voorzien, waarbij men geacht wordt te voldoen aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen, doch in de parlementaire voorbereiding wordt desbetreffend uitdrukkelijk het volgende overwogen:

“Vervolgens voorziet de wijziging ook in een procedure wanneer het referentiebedrag niet wordt behaald. In dat geval zal de minister of zijn gemachtigde een onderzoek instellen hoeveel de bestaansmiddelen moeten bedragen gebaseerd op de individuele noden van de aanvragen en zijn gezinsleden. De vreemdeling en de andere Belgische overheidsdiensten moet hiervoor alle bescheiden en inlichtingen verschaffen die de minister of zijn gemachtigde daarom verzoekt om dit bedrag te kunnen vaststellen.” (Parl.St. Kamer, 2010-2011, DOC 53 0443/016, p. 35)

Verweerder laat gelden dat uit voormelde overweging in de parlementaire voorbereiding afdoende blijkt dat het feit of het referentiebedrag al dan niet werd behaald determinerend is, opdat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging al dan niet gehouden zou zijn om een behoefteanalyse uit te voeren.

In casu werd evenwel vastgesteld dat geen bewijs voorligt nopens de stabiliteit en regelmaat van de inkomsten van de referentiepersoon, terwijl een onderzoek naar de daadwerkelijke behoeften van de Belgische referentiepersoon en de verzoekende partij uiteraard slechts nuttig kan geacht worden, indien de verzoekende partij en de referentiepersoon aannemelijk maken dat zij in elk geval in de toekomst eveneens over bestaansmiddelen zullen kunnen beschikken.

Zie dienaangaande:

“Uit het administratief dossier blijkt dat de enige bewijzen van inkomsten van de partner van de verzoeker loonbrieven zijn uitgaande van een interimkantoor. De verwerende partij merkt in casu terecht op dat interimarbeid niet in casu als stabiel en regelmatig kan worden beschouwd. (...) Evenmin was de verwerende partij bij gebreke aan regelmatige bestaansmiddelen er toe gehouden een behoefteanalyse in toepassing van artikel 42ter van de vreemdelingenwet te verrichten.” (R.v.V. nr. 126 089 van 23 juni 2014)

En ook:

“Waar verzoeker aanvoert dat in de beslissing werd voorbijgegaan aan de verplichting om een behoefteanalyse door te voeren zoals voorzien in het hierboven weergegeven artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, oppert de Raad dat verzoeker een dergelijke verwachting niet kan koesteren, aangezien deze behoefteanalyse slechts dient te gebeuren wanneer er (actuele) bestaansmiddelen werden bewezen die in aanmerking kunnen worden genomen, maar die niet voldoen aan de in artikel 40ter, tweede lid gestelde voorwaarden inzake stabiliteit, toereikendheid en regelmatigheid.” (R.v.V. nr. 126 355 van 26 juni 2014)

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende besloten te worden tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Terwijl verzoekende partij zich ook niet dienstig kan beroepen op de vermeende schending van de rechten van verdediging.

“Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet.” (R.v.V. nr. 1842 van 20.9.2007)

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.1.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Blijkens de gegevens van het administratief dossier heeft de verzoekende partij op 16 mei 2015 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie zoals voorzien in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° *juncto* artikel 40ter van de Vreemdelingenwet ingediend.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…) de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Als een attest van geen huwelijksbeletsel werd afgeleverd, zal er naar aanleiding van een onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk waarvoor het attest werd afgeleverd, niet worden overgegaan tot een nieuw onderzoek, tenzij er zich nieuwe elementen voordoen.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

Aangezien de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van haar Belgische ouder en dat haar Belgische ouder over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt.

Met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon wordt gesteld dat uit het attest van de Bond Moyson niet noodzakelijk blijkt dat de referentiepersoon elke maand volledig arbeidsongeschikt was, maar dat er van een bijkomend inkomen uit tewerkstelling of werkloosheidsuitkering niets werd voorgelegd. Hierdoor heeft de verwerende partij geen volledig zicht op het totale inkomen van de Belgische referentiepersoon. Voorts wordt in de bestreden beslissing aangegeven dat uit de voorgelegde informatie niet duidelijk blijkt hoe lang de referentiepersoon over dit inkomen kan beschikken. Deze motieven van de bestreden beslissing worden door de verzoekende partij niet betwist.

De verzoekende partij meent dat de verwerende partij haar had moeten uitnodigen om bijkomende informatie voor te leggen.

Artikel 52, §2, eerste lid, 2° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt uitdrukkelijk: *“Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:*

[...]

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.”

Daarenboven werd in de aanvraag van 16 mei 2014 uitdrukkelijk aangegeven welke documenten de verzoekende partij diende in te dienen. Er werd onder meer aangegeven dat zij ten laatste op 16 augustus 2014 bewijzen van voldoende bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon diende over te maken. Het komt immers toe aan de aanvrager die zich beroept op een recht op verblijf als familielid van een burger van de Unie om alle nuttige stavingstukken voor te leggen bij het bestuur teneinde aan te tonen dat hij voldoet aan de verblijfsvoorwaarden en het bestuur in kennis te stellen van alle hiertoe relevante gegevens. *In casu* was de verzoekende partij in de mogelijkheid om die gegevens en stukken voor te leggen die naar haar mening konden volstaan om aan te tonen dat de referentiepersoon over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt. Er blijkt dan ook niet dat de verwerende partij de verzoekende partij had moeten contacteren teneinde bijkomende informatie of stukken over te maken. De verzoekende partij was er door het bestuur van op de hoogte gebracht welk bewijs zij diende te leveren en was in de mogelijkheid alle inlichtingen en stukken hiertoe over te maken. *In casu* heeft de verzoekende partij zich beperkt tot het bijbrengen van een attest van de Bond Moyson waaruit blijkt dat de referentiepersoon uitkeringen ontvangen heeft gedurende de periode tussen 10 februari 2014 en 20 juni 2014. De verzoekende partij heeft echter nagelaten om bijkomende informatie omtrent de arbeidsongeschiktheid en het inkomen van haar referentiepersoon bij te brengen, zodat in de bestreden beslissing terecht werd gesteld: *“Uit het attest blijkt dat de Belgische referentiepersoon niet noodzakelijk elke maand volledig arbeidsongeschikt was, van een bijkomend inkomen uit tewerkstelling of werkloosheidsuitkering werd echter niets voorgelegd. Vandaar dat vooreerst eigenlijk dient opgemerkt te worden dat wij geen zicht hebben op het totale inkomen van de Belgische referentiepersoon en er dus niet kan ingeschat worden in hoeverre aan de middelenvereiste, zoals hierboven toegelicht, is voldaan. Ten tweede dient te worden opgemerkt dat door de aard van de inkomsten, namelijk arbeidsongeschiktheidsuitkering, niet duidelijk is hoe lang de referentiepersoon over dit inkomen kan beschikken. Immers, per definitie wordt een dergelijke uitkering stopgezet als de referentiepersoon genezen is en dus terug arbeidsgeschikt. Er werd geen enkele informatie meegedeeld over het inkomen waarop in een dergelijk geval kan teruggevallen worden.”*

Voorts voert de verzoekende partij aan dat de bijlage 20 een behoefteanalyse ontbeert zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, §4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Voormelde wetsbepaling heeft tot doel verweerder er toe te brengen “om de toereikendheid van de bestaansmiddelen van een concreet gezin na te gaan, als zou blijken dat het gezinsinkomen lager ligt dan het wettelijk bepaalde referentiebedrag. Daarbij ligt het in de bedoeling na te gaan welk bedrag dat gezin nodig heeft om aan zijn individuele behoeften te voldoen, zonder een beroep te doen op de sociale zekerheid” (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 443/018, 167-168). De wetgever heeft namelijk willen voorkomen dat verweerder, bij het beoordelen van de vraag of de persoon die wordt vervoegd stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen heeft, enkel een referentiebedrag in aanmerking zou nemen en zou voorbijgaan aan de mogelijkheid dat er gevallen zijn waarbij personen zonder over dit referentiebedrag te beschikken toch de nodige garanties bieden dat zij niet ten laste zullen vallen van de openbare overheden.

Een dergelijke behoefteanalyse slechts dient plaats te grijpen voor zover de verwerende partij een duidelijk zicht heeft op de actuele financiële situatie, en er bestaansmiddelen in aanmerking werden genomen die niet voldoen aan de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde dat ze ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, d.w.z. er liggen recente bewijzen van bestaansmiddelen voor, maar ze zijn niet voldoende. *In casu* wordt vastgesteld dat er geen volledig zicht is op de bestaansmiddelen die de vader van de verzoekende partij geniet zodat de verwerende partij, bij gebrek aan volledige informatie over de actuele financiële situatie, geen behoefteanalyse zoals voorzien in artikel 42,§1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient uit te voeren. Evenmin dient ze daaromtrent te motiveren in de bijlage 20 of de verzoekende partij in dit verband om bijkomende inlichtingen te verzoeken (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt krachtens artikel 40 van de Vreemdelingenwet. Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.1.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

De hoorplicht of het recht om zijn standpunt naar voor te brengen, houdt, los van een wettelijke bepaling, in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden genomen die op zijn persoonlijk gedrag is gesteund en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Een beslissing tot weigering van een vestigingsaanvraag kan niet als zulk een maatregel worden gezien. Dergelijke beslissing is immers niet gestoeld op het persoonlijke gedrag van de vreemdeling zoals begrepen in het voornoemd algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, maar vloeit voort uit de toepassing van artikel 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet waarbij verzoeker zijn standpunt in de vestigingsaanvraag heeft kunnen uiteenzetten en de mogelijkheid had om die aanvraag met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven (cf. RvS 21 september 2009, nr. 196.233). Ten overvloede merkt de Raad op dat de verzoekende partij niet aantoonde welke informatie zij bij haar horen nog zou meegedeeld hebben die aanleiding zou kunnen geven tot een andere beoordeling van haar aanvraag, zodat de hele zaak beperkt blijft tot een theoretische discussie die geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden bijlage 20.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de hoorplicht is niet aangetoond.

2.1.3.3. Wat betreft de opgeworpen schending van de rechten van de verdediging, wijst de Raad erop dat de behandeling van een aanvraag tot gezinshereniging volgens een administratieve en niet volgens een juridische procedure verloopt. Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet en kunnen derhalve in dit verband niet dienstig opgeworpen worden (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)).

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij aan: “Schending van het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, van het artikel 74/13 Vw., van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoeksters rechten van verdediging”

2.2.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Tenslotte wil verzoekster verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

Dat verzoekster, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent haar gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoekster uit te nodigen voor een verhoor.

Het artikel 74/13 Vw. stelt het volgende :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

4

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en het art. 74/13 Vw. , geen rekening hield met verzoeksters gezinsleven in België.

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 en het art. 74/13 Vw. , geen enkele afweging is gebeurd”

2.2.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat zij niet werd gehoord omtrent haar gezinssituatie en haar economische situatie.

De verweerder acht dit tweede middel vooreerst niet ontvankelijk, in zoverre de verzoekende partij de schending van de “motiveringsplicht” opwerpt.

Immers, er werd terecht reeds geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. AR C.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verweerder niet de loutere vermelding van een motiveringsgebrek in termen van een schending van “de motiveringsplicht”. Er bestaan namelijk diverse types van motiveringsplicht, beheerst door onderscheiden rechtsregels en met eigen kenmerken.

De verweerder is derhalve van oordeel dat dit onderdeel van het tweede middel van verzoekende partij in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

Voor zover de Raad de kritiek van verzoekende partij toch enige pertinentie zou menen te kunnen toedichten, en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat deze kritiek geenszins kan worden aanvaard.

Verzoekende partij acht artikel 17 van de Richtlijn 2003/86/EG geschonden, daar zij niet gehoord werd omtrent haar gezins- en economische situatie. Verweerder wijst erop dat verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op een schending van voormeld artikel daar deze richtlijn reeds werd omgezet in de Belgische rechtsorde.

Verzoekende partij toont niet aan in welke mate deze richtlijn niet correct zou zijn omgezet, waardoor zij zich dus niet dienstig kan beroepen op een vermeende schending hiervan.

Zie daaromtrent:

“Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003, merkt de Raad op dat deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Voorts stelt de Raad vast

dat de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C- 258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C- 279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). De verzoeker toont dit echter op geen enkele manier aan.” (R.v.V. nr. 93 729 van 17 december 2012)

De verzoekende partij beroept zich op een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, bepaling die luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familie/even en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals in casu, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen.

Artikel 74/13 voorziet dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven of de gezondheidstoestand van de betrokkene en biedt aldus een bescherming aan personen waartegen de verweerder een verwijderingsmaatregel overweegt en die een kind of een gezins- of familieleven hebben in België of die met grote gezondheidsproblemen te kampen hebben. Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties.

In casu blijkt echter dat verzoekende partij zich beperkt tot loutere beweringen.

Zie ook:

“Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

‘Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familie/even en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.’

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, omgezet in België bij de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals in casu, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen. Artikel 74/13 voorziet dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven of de gezondheidstoestand van de betrokkene en biedt aldus een bescherming aan personen waartegen de verweerder een verwijderingsmaatregel overweegt en die een kind of een gezins- of familieleven hebben in België of die met grote gezondheidsproblemen te kampen hebben. Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties. In casu blijkt echter dat de verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen en dat hij het beweerd gezinsleven met V(...) Y(...) I(..) in het kader van het onderhavige beroep op geen enkele wijze staaft.” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

De verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij poogt voor te houden dat zij had moeten worden gehoord alvorens haar de bestreden beslissing werd betekend.

De verweerder laat ter zake gelden dat verzoekende partij in haar verzoekschrift niet uiteenzet welke argumenten zij wenst aan te brengen in het kader van haar “hoorrecht” dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing. Zij beperkt zich tot een vage verwijzing naar het feit dat zij diende gehoord te worden, doch zij blijft in gebreke aan te tonen dat een dergelijk verhoor van enigerlei invloed had kunnen zijn op de bestreden beslissing.

Verweerder laat bovendien gelden dat het “horen” enkel in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel vereist kan zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een

behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit impliceert niet dat verzoekende partij mondeling dient te worden gehoord, maar dat zij de mogelijkheid moeten hebben gekregen om bepaalde inlichtingen op een nuttige wijze naar voor te brengen (zie ook RvV 08.01.2010, nr. 36 772). Tot op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen had verzoekende

partij evenwel de mogelijkheid om aan haar dossier alle gegevens en stukken toe te voegen die zij nuttig acht.

De verweerder verwijst voor zoveel als nodig nog naar volgende rechtspraak:

“Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van de hoorplicht en van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, zet zij in haar verzoekschrift niet uiteen welke argumenten zij wenst aan te brengen in het kader van haar “hoorrecht” dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing. Haar belang bij deze grief is daarom evenmin aangetoond.

Bovendien houdt de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887).

Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; I. OPDEBEEK, “De hoorplicht” in *Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 206, 247*). De bestreden beslissing betreft het ongegrond verklaren van een aanvraag om machtiging tot verblijf. Deze is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van de verzoekende partij, maar houdt een weigering in om een door haar gevraagd voordeel – m.n. de machtiging tot verblijf in het Koninkrijk – te verlenen. Te dezen kan de verzoekende partij niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren (RvS 21 september 2009, nr. 196.233). In de mate dat de verzoekende partij de hoorplicht geschonden ziet als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, wijst de Raad de verzoekende partij erop dat voor het nemen van de bestreden beslissing een grondig onderzoek werd gevoerd, de verzoekende partij steeds de mogelijkheid had om bijkomende argumentatie aan de verwerende partij over te maken en de gelegenheid had het bestuur schriftelijk op de hoogte te brengen van alle feitelijke elementen.” (RvV 21.05.2012, nr. 81.450).

Verzoekende partij kan niet ernstig ontkennen dat hij de gelegenheid heeft gehad om naar aanleiding van zijn aanvraag alle nuttige informatie en stukken over te maken. Bovendien werd in de bijlage 19ter dd. 16.05.2014 uitdrukkelijk opgesomd omtrent welke elementen de verzoekende partij bewijzen diende voor te leggen.

De kritiek van verzoekende partij mist elke grondslag.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Terwijl verzoekende partij zich ook niet dienstig kan beroepen op de vermeende schending van de rechten van verdediging.

“Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet.” (R.v.V. nr. 1842 van 20.9.2007)

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.2.3. De Raad dient op te merken dat het gehele betoog van de verzoekende partij dat opgehangen is aan richtlijn 2003/86/EG niet dienstig is aangezien zij als echtgenoot van een Belgische onderdaan niet onder het toepassingsgebied kan vallen van een richtlijn die de gezinshereniging van derdelanders regelt. Uit artikel 1 van deze richtlijn volgt duidelijk dat deze richtlijn enkel van toepassing is op de gezinshereniging van derdelanders met derdelanders die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. De richtlijn is dus niet van toepassing op de gezinshereniging van derdelanders met Belgische onderdanen, zoals hier het geval is. Het betoog dat de gemachtigde de motiveringsplicht, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, de rechten van verdediging en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden door niet, overeenkomstig artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG, de verzoekende partij te horen over haar socio-economische situatie, met name de duur van haar verblijf in België, haar leeftijd, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele

integratie in het Rijk en de mate waarin zij familiale, culturele of sociale bindingen heeft met haar land van herkomst, mist dan ook enige juridische en feitelijke grondslag. De gemachtigde was immers in casu niet gebonden door richtlijn 2003/86/EG. De Raad merkt daarnaast op dat de richtlijn 2003/86/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde, eerst door de wet van 15 september 2006 en later door de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de Vreemdelingenwet wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). De verzoekende partij toont dit evenwel niet aan.

2.2.3.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In casu houdt de bestreden bijlage 20 geen verwijderingsmaatregel in. Bijgevolg kan de verzoekende partij zich niet dienstig beroepen op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3.3. De beschouwingen van de verzoekende partij laten, gezien voorgaande vaststellingen, niet toe te concluderen dat verwerende partij artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG, de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe of de rechten van de verdediging heeft geschonden.

Het middel is, zo al ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS